

POSTANOWIENIE

Dnia 3 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Trzaskowski

w sprawie z wniosku T.K.
przy uczestnictwie A.P.
o zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 października 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w P.
z dnia 26 kwietnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) przyznaje r.pr. W.M. od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w T. kwotę 1350 (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł, powiększoną o należną kwotę podatku od towarów i usług, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2018 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił apelację wnioskodawcy T.K. od postanowienia Sądu Rejonowego w T. z dnia 29 czerwca 2017 r. oddalającego jego wniosek o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości gruntowej, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...).

W skardze kasacyjnej, w uzasadnieniu wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, wnioskodawca wskazał przyczynę kasacyjną określoną w art. 398⁹

§ 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi powiązał z przyjęciem przez Sąd odwoławczy stanu faktycznego i wyciągnięciem takich samych wniosków jak Sąd Rejonowy, mimo zeznań świadków i samego skarżącego, potwierdzających użytkowanie przezeń nieruchomości przynajmniej do 2004 r. Pominięcie stanu faktycznego wynikającego z zebranego w sprawie materiału dowodowego doprowadziło też do przyjęcia, że w okolicznościach sprawy nie doszło do przeniesienia posiadania przez poprzednich posiadaczy na wnioskodawcę. Przeczą temu zeznania, stosownie do których poprzedni posiadacze ustalili z wnioskodawcą i jego ojcem, że po śmierci przedmiotowa nieruchomość przejdzie w ręce wnioskodawcy. Ustalona przez Sądy okoliczność, że po 2004 r. wnioskodawca często wyjeżdżał za granicę, nie ma znaczenia, skoro do tego czasu władał nieruchomością i zasiedziały ją z końcem 2001 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z art. 398¹ § 1 k.p.c. wynika, że skarga kasacyjna przysługuje co do zasady od prawomocnych orzeczeń sądów drugiej instancji, a więc orzeczeń wieńczących dwuinstancyjne postępowanie sądowe, w którym sądy obu instancji dysponują pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. Jednakże zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W zamyśle ustawodawcy skarga kasacyjna stanowi zatem nadzwyczajny środek zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym, w szczególności przez zapewnienie jednolitej wykładni i stosowania prawa.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jeżeli zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (zob. np.

postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2016 r., II CSK 94/16, nie publ.) i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2015 r., III CSK 198/15, nie publ., z dnia 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15, nie publ., z dnia 2 czerwca 2016 r., III CSK 113/16, nie publ., z dnia 27 października 2016 r., III CSK 217/16, nie publ., z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ., z dnia 7 marca 2018 r., I CSK 664/17, nie publ., z dnia 18 kwietnia 2018 r., II CSK 726/17, nie publ., z dnia 5 października 2018 r., V CSK 168/18, nie publ.).

Skarżący nie wykazał, by kwestionowane przez niego orzeczenie dotknięte było tego rodzaju nieprawidłowościami. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje, że jej oczywistą zasadność skargi upatrywał w istocie w błędnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Tym samym nie uwzględnił, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ponadto przywoływane przez wnioskodawcę zeznania dotyczą jedynie planów uprzednich posiadaczy spornej nieruchomości – Ł.N. i K.N. - a nie zanegowanego przez Sądy faktu przekazania posiadania nieruchomości wnioskodawcy. Wbrew twierdzeniom skargi, z poczynionych w sprawie - na podstawie zeznań wnioskodawcy - ustaleń faktycznych wynika również, że wyjeżdżał on za granicę w celach zarobkowych od 2001 r. a nie - jak wskazuje w skardze - po 2004 r. Także w świetle pozostałych ustaleń nie sposób uznać, że ocena Sądu drugiej instancji odnośnie braku stwierdzenia podstaw do zasiedzenia spornej nieruchomości przez wnioskodawcę miałyby być oczywiście nieprawidłowa.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej wnioskodawcy z urzędu w postępowaniu kasacyjnym orzeczono na podstawie § 11 pkt 1 w związku z § 8 pkt 6, § 16 ust. 4 pkt 2 oraz § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb

Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. z 2016 r. poz. 1715 ze zm.).

as]

aj